

mod disse selvsupplerende Sparekassebestyrelser, er begrundet netop med det, det ærede Medlem fremførte. Jeg tror, man langt snarere maa betragte det som et Udslag af den Uvillie, der i al Almindelighed hersker imod et System af den Art. Jeg tror, at Uvillien imod et saadant System, imod Privilegiesystemet, er saa rodfæstet, at man ikke helt kan lade haant om den og sige, at det skyldes kun de enkelte Personer, som ikke er kommet ind i disse Sparekassers Bestyrelser. Jeg tror, at det ærede Medlem er kommet alt for hurtigt over sin Begrundelse af Fordelene ved at oprettholde den bestaaende Tilstand.

Hvad nu Banklovforslaget angaar, har jeg det som andre ærede Medlemmer, der hidtil har haft Ordet, at jeg ikke finder nogen Anledning til at fremkomme med Bemærkninger af vidtrækkende Karakter overfor dette Forslag. Jeg ser, at der i § 1 foreslaas en Bestemmelse, som jeg for mit Vedkommende hilser med Glæde, og som jeg paa et langt tidligere Tidspunkt, nemlig under Behandlingen af Stempeloven, krævede indført. Det er den, at Banker fremtidig stilles lige med Sparekasser i Henseende til Opnaaelse af Stempelfrihed for Kontrabøger. Det Forhold, at hidtil en Del Banker har haft Stempelbegunstigelse, og en anden Del — Banker, oprettede paa et senere Tidspunkt — ikke har haft det, har efter min Opfattelse været fuldstændig utaaleligt og meningsløst. Jeg glæder mig derfor over, at man nu vil slette denne Bestemmelse og ophæve den Vilkaarlighed, der er vist paa dette Omraade.

Med Hensyn til § 3, hvor det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, ankede over, at Aktie- eller Andelskapitalen skal være 100,000 Kr., skal jeg for mit Vedkommende ikke anke særlig stærkt over dette, fordi jeg tror, at en saadan Bestemmelse vil blive fortolket saa liberalt som overhovedet muligt. Naar der findes en Dispensationsbestemmelse i Lovforslaget, forekommer det mig, at der ikke er nogen Betænkelighed ved at gaa ind paa den Ordning, der her foreslaas.

Jeg har, som sagt, ingen Indvendinger af principiel Natur at gøre, men mener, at de Lovforslag, som er forelagte, i stor Udstrækning opfylder det Formaal, man har haft, nemlig at sikre de Sparemidler, som Befolkningen sætter i disse Pengeinstitutter. Der findes ganske vist en Bestemmelse i Sparekasselovforslaget, som gaar ud paa, at Revisorerne mindst to Gange aarlig uanmeldt skal give Møde paa

Sparekassens Kontor og opgøre Kassebeholdningen efter Kassebøgerne. Denne Bestemmelse vil vel i og for sig virke lidt utiltalende paa de fleste Mennesker, fordi man herhjemme har været vant til — heldigvis kan jeg maaske sige — at betragte hinanden med en vis Tillid. Nu hører jeg ganske vist ikke til dem, der mener, at man skal være ubetinget og ubegrænset Tillid til enhver Tid, men jeg kan dog ikke undlade i denne Forbindelse at gøre opmærksom paa, hvilke Værdier der skabes her i Danmark, netop naar Tilliden er Grundlaget. Jeg vil henlede Opmærksomheden paa de store kooperative Foretagender, der er oprettede her i Landet, hvor netop Tilliden er det eneste Grundlag, hvorpaa de kan stortes. Det er derfor lidt trist, og desværre kan det vel ikke siges at være utidssvarende, men netop i allerhøjeste Grad nødvendigt, at der fastsættes en Bestemmelse som denne, selv om den ikke virker absolut tiltalende. Jeg savner den derimod i Banklovforslaget. Men det er jo muligt, at den er praktisk uigennemførlig for Bankernes Vedkommende, og er den det, er der jo ikke noget at gøre derved.

Jeg maa her i Parentes indskyde en Bemærkning. Den højtærede Minister sagde ved Forelæggelsen af Lovforslaget: „For nogle Aar siden vilde jeg have troet, at en Banklov ikke var fornøden, at man vilde have staaet sig ved at lade Bankerne udvikle sig frit, men Begivenhederne indenfor Bankverdenen har talt et Sprog, som ogsaa jeg mener, vi ikke tør overhøre.“ Jeg er fuldstændig enig med den højtærede Minister heri, og jeg anser det for givet, at vi i en nær Fremtid kommer til at revidere vor Opfattelse, om jeg saa maa sige, af de Forbrydelser, som finder Sted indenfor vort Samfund. Dersom vi sammenligner de Forbrydelser, som har fundet Sted indenfor Bankverdenen — jeg tænker her paa det, man benævner Svindlerier —, med andre Forbrydelser, f. Eks. Indbrudstyverier og sligt, saa er efter min Mening den Mand, der sidder i Kraft af Tillid og svindler Hundre tusinder bort, en langt værre Forbryder end den, der af Sult bryder ind og stjæler f. Eks. 10 Kr.

Jørgen Berthelsen: Da Udvalget i sidste Rigsdagssamling afgav Betænkning over Forslag til Lov om Spare- og Laanekasser, blev der af et Mindretal, som foruden mig bestod af Frandsen, Koefoed, Lewinsky og Ravn, afgivet en Mindretalsbetænkning, som jeg maaske med den højtærede Formands Tilalelse maa oplæse nogle ganske faa Linier af: